ΈΤΟΣ Α'. ΈΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1891 ΑΡΙΘ. 43

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΔΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία δρ. 6
» » ἑξάμηνος » 4
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία φρ. 10
» » ἑξάμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παγκόσμιον ἀστρονομικὸν ἐκκρεμές, (μετ' εἰκόνος), ὑπὸ Φ. Π. — **Ἀνακάλυψις φαρμάκου κατὰ τοῦ καρκίνου**, ὑπὸ Ἰπ. — **Μία ἐπικράτεια τῆς πέραν τοῦ Γάλλου ἐνδικῆς, Βιρμανία καὶ Βιρμανοί**, ὑπὸ Ἰλ. Ι. Οἰκ. — **Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἢ ἡ Γῆ τῶν Ἀδαμάντων**, μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ). — **Δέησις Πρώσσου στρατιώτου**, ὑπὸ Κ. Α. — **Ἠχώ. Τὸ ἀνθρώπινον ἀνάστημα, ἱερὸν κειμήλιον** κλπ. — **Ποικίλα.** — **Ἐπιστημονικὰ παίγνια. Πείραμα δεξιότητος** (μετ' εἰκόνων), ὑπὸ Φ. Π. — **Αἰνίγματα. Ἀνταποκρίσεις «Φύσεως».**

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟΝ ΕΚΚΡΕΜΕΣ

Χωρὶς νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς ἀρχικοῦ τινος διεθνοῦς μεσημβρινοῦ, καὶ εἰς τὴν παραδοχὴν μοναδικῆς παγκοσμίου ὥρας, περὶ ὧν ὑφίστανται τό γε νῦν ἔχον, σχετικαὶ συζητήσεις καὶ ἀνταλλαγαὶ σκέψεων μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ γνωμοδοτήσωμεν, ὅτι καὶ ὠφέλιμον καὶ ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ δυνάμεθα ἐν οἱαδήποτε στιγμῇ νὰ γνωρίζωμεν τὴν ὥραν ἐν οἱῳδήποτε σημείῳ τῆς ὑδρογείου σφαίρας μας. Εἰς πάντα ἔμπορον ἢ βιομήχανον παρίσταται πολλάκις ἡ ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τὴν ὥραν ξένης τινὸς πόλεως, πρὸς ὁδηγίαν αὐτοῦ, ἐὰν λόγου χάριν, τὸ τηλεγράφημά του ἢ ἡ ἐπιστολή του θὰ ἀφικνῆται τὴν ἡμέραν ἢ τὴν νύκτα, αὐθημερὸν ἢ τὴν ἐπιοῦσαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποστολῆς της εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον της. Πάντες δὲ γνωρίζομεν, ὅτι πᾶσαι αἱ περιπτώσεις αὗται δύνανται νὰ συμβῶσιν εἰς τηλεγράφημα, οὗτινος ὁ τόπος τοῦ προορισμοῦ ἀπέχει ἀρκετὸν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς, καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι συνέπεια τῆς περὶ ἑαυτὴν περιστροφῆς τῆς γῆς εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟΝ ΕΚΚΡΕΜΕΣ

Μολονότι δὲ ἡ ἀναζήτησις τῆς ὥρας οἱασδήποτε πόλεως δὲν εἶναι ζήτημα ἄλυτον οὔτε δύσκολον, ἐν τούτοις πολλοὶ ἀδυνατοῦσι νὰ τὸ λύσωσι, εἴτε διότι δὲν ἔχουσι προχείρως τὰ μέσα καὶ τὰς ἀναγκαίας πρὸς τοῦτο πληροφορίας, εἴτε διότι δὲν ἔχουσι τὴν συνήθειαν τῶν ὑπολογισμῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀπαιτοῦσι ποιάν τινα πρᾶξιν καὶ πεῖραν καὶ ἥτις δὲν ἀποκτᾶται πάντοτε εὐκόλως.

Ἐπὶ τῇ σκέψει λοιπὸν ἐφευρέσεως συστήματός τινος, ὅπερ νὰ δίδῃ ἀμέσως καὶ ἄνευ οὐδενὸς ὑπολογισμοῦ τὴν ὥραν πάντων τῶν σημείων τοῦ κόσμου, ὁ κ. Μ. Α. Γ. Ζουρδὰν κατασκεύασε μηχάνημα κατάλληλον πρὸς τοῦτο, οὗτινος ἀνωτέρω παρατιθέμεθα καὶ τὴν σχετικὴν εἰκόνα. Τὸ μηχάνημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ σφαίρας παριστώσης τὴν γῆν, καὶ ἐφ' ἧς πᾶσαι αἱ πόλεις σεσημειῶνται εὐδιακρίτως, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ εὑρίσκωνται εὐκόλως. Ἡ σφαῖρα αὕτη στηρίζεται ἐπὶ εἴδους θόλου, οὗτινος ἡ βάσις διαιρεῖται παραλλήλως τῷ ἰσημερινῷ τῆς σφαίρας, δὶς εἰς δώδεκα κατὰ συνέχειαν ὥρας, καὶ βαθμολογημένας συμφώνως τῇ κινήσει τῆς περιστροφῆς τῆς γῆς, ἤτοι ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. Καὶ τὸ μὲν ἥμισυ μέρος τοῦ παγκοσμίου τούτου πίνακος εἶναι λευκόν, καὶ παριστᾷ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ μέλαν, καὶ παριστᾷ τὰς ὥρας τῆς νυκτός. Ἡ σφαῖρα αὕτη, κινουμένη δι' ἐλατηρίου ὁμοίου τοῦ ἐν τοῖς ὡρολογίοις καὶ εὑρισκομένου ἐν τῷ θόλῳ, ἐκτελεῖ ὡς ἡ Γῆ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ πάντοτε διευθύνσει, πλήρη περὶ τὸν ἄξονά της στροφὴν εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

Τὸ ὅλον μηχάνημα ρυθμίζεται (χορδίζεται) καθ' ἑβδομάδα ὡς τὰ συνήθη ἐκκρεμῆ ὡρολόγια.

Ἐκ τῆς διαθέσεως ταύτης τοῦ συστήματος τούτου, ἐξάγεται, ὅτι, ὁπόταν οἱονδήποτε σημεῖον τῆς σφαίρας εὑρίσκηται τοποθετημένον ἀκριβῶς ἄνωθι τῆς τοπικῆς του ὥρας, πάντα τὰ λοιπὰ θὰ εὑρίσκωνται κατ' ἀνάγκην ἀπέναντι τῆς ἀνταποκρινομένης εἰς ταῦτα ὥρας, καὶ οὕτω κατ' ἐξακολούθησιν θὰ συμβαίνῃ ἐφ' ὅσον ἡ σφαῖρα θὰ ἐκτελῇ κανονικῶς τὴν περὶ τὸν ἄξονά της εἰκοσιτετράωρον περιστροφήν της.

Ἡ χρυσῆ βελόνη Λ δεικνύει τὴν τοπικὴν ὥραν καὶ ἀντιστοιχεῖ πρός τινα χρυσοῦν μεσημβρινὸν Ι, ὅστις διέρχεται τοῦ μέρους ἔνθα διαμένει τις. Ὅταν θελήσωμεν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ὥραν οἱασδήποτε πόλεως, φέρομεν τὴν πόλιν ταύτην πρὸ ἡμῶν στρέφοντες βραδέως τὸ ὅλον μηχάνημα, ὅπερ στρέφεται ἐπὶ τῆς βάσεώς του, χωρὶς τοῦτο νὰ βλάπτῃ τὸ παράπαν τὴν πορείαν του. Τιθέμεθα τότε τὴν δεξιὰν ἄκραν τοῦ ἀργυροῦ μεσημβρινοῦ Μ, ἥτις εἶναι ἀνεξάρτητος καὶ ἐλευθέρα ἐπὶ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως, ἡ δὲ ἀργυρᾶ βελόνη μ, ἥτις συνέχεται, θὰ δείξῃ ἀκριβῶς τὴν μέσην ὥραν.

Αἱ λέξεις, ἡμέρα, νύξ, πρωΐα, ἑσπέρα, μεσημβρία, μεσονύκτιον, δεικνύουσι τὴν στιγμὴν τῆς ἡμέρας περὶ ἧς πρόκειται, καὶ ἥτις ἄλλως τε σημειοῦται ὑπὸ τοῦ χρώματος τοῦ πίνακος, ἀφοῦ πᾶσαι αἱ ἄνωθι τοῦ λευκοῦ μέρους χῶραι νοοῦνται κατ' ἀνάγκην ἐν τῇ ἡμέρᾳ εὑρισκόμεναι, ἐνῷ αἱ ἄνωθι τοῦ μέλανος μέρους χῶραι νοοῦνται ἐν τῇ νυκτί.

Τὸ παγκόσμιον τοῦτο ἐκκρεμὲς δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐφ' ὅλων τῶν σημείων τῆς ὑδρογείου σφαίρας, διότι ἀρκεῖ, ἵνα ἡ βελόνη τῆς τοπικῆς χώρας καὶ ὁ μεσημβρινὸς αὐτῆς, οἵτινες δύνανται νὰ μετατίθενται κατὰ βούλησιν, ἀντιστοιχοῦσιν ἀκριβῶς πρὸς τὸν τόπον ἔνθα κατοικεῖ τις.

Χρυσοῦς κύκλος διῃρημένος εἰς 360° παρίστησι τὸν ἰσημερινόν, οὗτινος τὸ Ο εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ τοπικοῦ μεσημβρινοῦ, εἰς τρόπον ὥστε τὰ γεωγραφικὰ μήκη δύνανται κατὰ βούλησιν, νὰ μετρῶνται, ἀρχὴν ποιοῦντες ἀφ' οἱουδήποτε σημείου, λογιζομένου ὡς ἀρχικοῦ μεσημβρινοῦ. Ὁ κινητὸς καὶ ἀνεξάρτητος μεσημβρινὸς Μ, ἐκδείκνυσι τὰ γεωγρ. πλάτη καὶ τὰς ζώνας, ὧν αἱ ἀποστάσεις δηλοῦσι τοὺς τροπικοὺς καὶ τοὺς πολικοὺς κύκλους. Τὰ δὲ γεωγρ. μήκη, ὧν αἱ ὧραι ἐνδείκνυνται διὰ τῆς βελόνης μ τοῦ κινητοῦ μεσημβρινοῦ, ἀ-

ναγινώσκονται ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ ἐν τῇ διασταυρώσει τῆς βαθμολογημένης ἄκρας τοῦ μεσημβρινοῦ τούτου.

Τὸ μηχάνημα τοῦτο, μὴ φέρον ἐλατήριον κινητικὸν δύναται νὰ παρέξῃ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, ἄνευ ὅμως τῆς ἐνδείξεως τῆς τοπικῆς ὥρας, ἐὰν θέσωμεν αὐτὸ πρότερον διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὴν ὥραν τοῦ τόπου ἐν ᾧ κατοικοῦμεν. Ἐν γένει δέ, ἐκτὸς τῶν ἐκδουλεύσεων, ἃς δύναται νὰ παρέξῃ, ἡ χρησιμότης του ἀποδεικνύεται ἀναμφισβήτητος εἰς τὴν διδασκαλίαν.

Τὸ εὐφυὲς τοῦτο σύστημα, τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Jourdan ἐκπονηθέν, δύναται ἐκτὸς τούτου κάλλιστα ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἐκκρεμές, διότι εἶναι ἀντικείμενον ἑλκυστικόν, καὶ εὑρίσκει τὴν θέσιν του πανταχοῦ.

Φ. Π.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΦΑΡΜΑΚΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ἐκ Βιέννης ἀναγγέλλεται, ὅτι ὁ καθηγητὴς Μόζετιγ ἀνεκάλυψε φάρμακον κατὰ τοῦ καρκίνου, ὅπερ ἀνεκοίνωσεν ἐνώπιον τῆς ἑταιρίας τῶν ἰατρῶν. Ἡ «Νέα βιενναία ἡμερησία» ἐκτίθησι τὰ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ἀνακοινωθέντα ὡς ἑξῆς:

Κατὰ τὸ 1883, λέγει ὁ καθηγητὴς Μόζετιγ, συνέλαβον τὴν ἑξῆς ἰδέαν. Γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἡ αὔξησις τοῦ νεοπλάσματος ἐρείδεται ἐπὶ τῆς μᾶλλον ἢ ἧττον ταχείας ἀναπτύξεως τῶν ἐν τῷ νεοπλάσματι ἰδιαζόντων κυτταρωδῶν στοιχείων, τούτου δὲ προερχομένου ἐκ τοῦ πυρῆνος τῶν ἰδιαιτέρων στοιχείων διὰ τοῦ τρόπου τῆς διαιρέσεως, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιδράσῃ τις παρακωλυτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀπαισίου ζωϊκοῦ φαινομένου τῶν πυρήνων τῶν κυττάρων, δὲν θὰ ἀπεκλείετο ἡ πιθανότης, νὰ ἀνασταλῇ ἡ τοῦ νεοπλάσματος ἀνάπτυξις ἢ καὶ ἡ ρίκνωσις τοῦ ὄγκου διὰ θανατώσεως τῶν πυρήνων τῶν κυττάρων. Ἀφ' ἑτέρου γνωστοῦ ὄντος, ὅτι σκευασίας κακοήθων νεοπλασμάτων, ὅπως καταστήσωμεν προσιτοτέρας τῇ μικροσκοπικῇ ἐξετάσει, χρωματίζομεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διὰ τοῦ ὑσγίνου (κρίμεζι) ἢ δι' ἄλλων ἀνιλίνης βαφῶν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιδιωχθῇ ὁ χρωματισμὸς τοῦ νεοπλάσματος ἐν αὐτῷ τῷ σώματι;

Ἀπῃτεῖτο ἁπλοῦν πείραμα πρὸς τοῦτο.

Ὁ κ. Μόζετιγ ἐξέλεξεν ὕλην ἀνιλίνης καθαρεύουσαν ἐξ ἀρσενικοῦ καὶ ἐδοκίμασε τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς ἐπὶ ἀνδρὸς πεντηκοντούτους, ὅστις ἔφερε ἐν τῇ καμπῇ τοῦ σκέλους νεόπλασμα, ἰσομέγεθες πρὸς πορτοκάλιον, ἀνοικτὸν καὶ ἀνεπίδεκτον ἐγχειρήσεως. Τὸ πείραμα ἐπέτυχε· διότι μεθ' ἱκανὰς ἐνέσεις τὸ νεόπλασμα συνεστάλη, ὁ δὲ ἀσθενής, ἰαθείς, ἀπῆλθε τοῦ νοσοκομείου. Βιώσας δ' ἐπὶ ἓν ἔτι ἔτος ἠδυνήθη νὰ ἐκτελῇ ἀνενοχλήτως πάσας αὐτοῦ τὰς ἐργασίας, μηδεμιᾶς δὲ ὑποτροπιάσεως ἐπελθούσης, ἀπέθανεν ἐκ φλεγμονῆς τῶν πνευμόνων.

Ἀλλ' ἡ θεραπευτικὴ αὕτη σκευασία, ὡς παρατηρεῖ ὁ Μόζετιγ, προὐκαλεῖ δυσάρεστα ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ἀποτελέσματα, καὶ ἀνεζήτησεν ἑτέραν βαφικὴν ὕλην, πλὴν μὴ εὑρὼν κατάλληλον φάρμακον, ἠσχολήθη εἰς ἕτερα πειράματα, ἀναβαλὼν τὰς σχετικὰς ἐργασίας μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτε τὸ ἐν Δαρμστάττῃ κατάστημα Μὲρκ προσήγαγεν εἰς τὸ ἐμπόριον νέαν βαφικὴν ὕλην τὴν «Μεθὶλ βιολέτ», κληθεῖσαν π υ ο κ τ α ν ί ν η ν. Ἐπειδὴ δὲ ἐβεβαιοῦτο, ὅτι ἡ νέα ὕλη οὐδόλως βλάπτει τὸν ὀργανισμόν, ὁ Μόζετιγ ἐπανέλαβε τὰ πειράματα, ὧν τ' ἀποτελέσματα ἐπὶ δύο ἀσθενῶν ἐπέδειξε τῇ ἑταιρίᾳ τῶν ἰατρῶν κατὰ τὴν προκειμένην συνεδρίαν καὶ συγχρόνως ἐποιήσατο ἔκθεσιν περὶ ἑτέρων τριῶν περιπτώσεων, ἐν αἷς ἐπετεύχθη θαυμαστὴ βελτίωσις. Τῇ ὕλῃ ἐχρήσατο ὁ καθηγητὴς μέχρι τοῦδε ἐν ὑδαρεῖ διαλύσει καὶ κατὰ συγκέντρωσιν 1 : 1000, 1 : 500 καὶ 1 : 300. Πιστεύει δὲ ὅτι δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀκινδύνως καὶ ἰσχυρότεραι δόσεις.

Οἱ ἀσθενεῖς, διαρκουσῶν τῶν ἐνέσεων, οὔτε ἀλγηδόνας αἰσθάνονται, οὔτε πυρέσσουσιν.

Ἀναντιρρήτως αἱ ἐνέσεις πρέπει νὰ ἐκτελῶνται μετ' ἀντισηπτικῶν προφυλάξεων, ὥστε τὸ πλεόνασμο νὰ διαβραχῇ βαθμηδὸν ὑπὸ τῆς βαφικῆς ὕλης. Παρεγχυματώδεις ὄγκοι δὲν ῥήγνυνται, ἀλλὰ ὑφίστανται ρίκνωσιν, οἱ δὲ ἐπιπόλαιοι καὶ ἐξηλκωμένοι ἐκκρίνουσιν ἐφ' ἱκανὸν πολλὴν ὕλην καὶ ἐπὶ τέλους ρικνοῦνται ὡσαύτως. Ὁ χρωματισμὸς τῶν ὄγκων ὀφείλει συχνάκις νὰ ἐπαναληφθῇ πρὸς ἐπίτευξιν ταχυτέρων ἀποτελεσμάτων. Ὁ Μόζετιγ ἐνήργει τὰς ἐνέσεις καθ' ἡμέραν ἢ ἑκάστην τρίτην ἡμέραν ἐκ τριῶν ἢ ἓξ γραμμαρίων. «Αἱ παθήσεις, περὶ ὧν ἐποιησάμην ἔκθεσιν, δὲν ἰάθησαν ἔτι, λέγει ὁ καθηγητής, ἀλλὰ βεβαίως ἐβελτιώθησαν οὐσιωδῶς καὶ ἐλπίζεται ἡ παντελὴς ἴασις.

Ἰπ.

Οἱ ψευδεῖς φίλοι ὁμοιάζουσι τοὺς ἁμαξηλάτας, τοὺς ὁποίους εὑρίσκει τις πάντοτε εἰς τὴν θέσιν των μέχρις οὗ ὁ ἥλιος λάμπει, καὶ οἵτινες γίνονται ἄφαντοι ἅμα τὸν οὐρανὸν καλύψῃ θύελλα.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΓΑΓΓΟΥ ΙΝΔΙΚΗΣ
ΒΙΡΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΒΙΡΜΑΝΟΙ

Α΄

Γεωγραφικὴ θέσις. — Ὄρη καὶ ποταμοί· — Δύο ὧραι τοῦ ἔτους. — 16 καὶ 49 βαθμοί. — Σεληνιακοὶ μῆνες. — Περίοδοι τῆς ἡμέρας. — Στιγμὴ καὶ τέταρτον. — Τὸ Τέγγ. = Αἱ κορυφαί. = Μέταλλα καὶ γαιάνθρακες. — Τὲκ καὶ Wood oil. — Κροκόδειλοι καὶ ὄφεις. — Ρινόκεροι καὶ ἐλέφαντες. — Ὁ «κύριος τοῦ οὐρανίου ἐλέφαντος». = Λευκοὶ ἐλέφαντες καὶ Βικτωρία. = Ὁ λευκὸς πίθηκος καὶ ὁ Δάρβιν.

Ἡ πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικὴ εἶναι, ἐκ τῶν χωρῶν τῆς ἀσιατικῆς ἠπείρου, ἡ ὀλιγώτερον γνωστὴ εἰς τὸν γεωγραφικὸν κόσμον, δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς ὅλως ἀγεωγραφήτους Ἕλληνας, μία τῶν μυθικῶν ἐκείνων χωρῶν, ἃς ἀπαντῶμεν εἰς τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς ἢ καὶ ἐνίοτε εἰς τὰς φαντασιώδεις διηγήσεις τῆς προμάμης μας. Ἡ μεγίστη αὕτη χερσόνησος δὲν εὑρίσκεται ἐν τούτοις εἰς ἐντελῆ βαρβαρότητα· ναὶ μὲν ὁ ἰθαγενὴς πολιτισμός της οὐδεμίαν ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἡμέτερον, ἀλλ' οὐχ ἧττον συντελεῖ καὶ αὐτὸς ἀρκούντως εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ὁπωσδήποτε ἀγροίκων κατοίκων αὐτῆς. Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι ἔχουσιν ἤδη σημαντικὰς ἀποικίας, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῆς χώρας κατέχουσι μεγάλαι αὐτόνομοι ἐπικράτειαι, ὧν μία, ἡ περὶ ἧς πρόκειται *Βιρμανία*.

Ἡ μεγάλη αὕτη ἐπικράτεια τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀσίας κατέχει τὴν ΒΔ γωνίαν τῆς μεγάλης χερσονήσου Ἰνδοκίνας, ἐκτεινομένη μεταξὺ τῆς 18⁰ 30΄ καὶ 27⁰ 25΄ Β.Π. ἀφ' ἑνὸς καὶ 90⁰ 22΄ καὶ 97⁰ Α.Μ. ἀφ' ἑτέρου. Κατέχει τουτέστιν ἔκτασιν πλέον τοῦ $^1/_4$ τῆς χερσονήσου καὶ ἰσοῦται πρὸς τὸ ὀκταπλοῦν περίπου τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος.

Τὰ βόρεια τῆς χώρας, τὰ καὶ ὀλιγώτερον γνωστά, εἶναι ὀρεινότατα, τὰ δὲ μεσημβρινὰ λοφώδη ἢ πεδινά. Ἐκ τῶν ὀροσειρῶν αὐτῆς σπουδαιότεραι εἶναι τὰ ὄρη *Ὑόμα-Δέρα* ἢ *Ἀροπεκτονοῦ*, διασχίζοντα ἀπὸ Β. πρὸς Ν. ὁλόκληρον τὴν χώραν καὶ ἔχοντα μέγιστον ὕψος 7000 ποδῶν, καὶ τὰ *Πατκόϊ*, ἀποτελοῦντα τὸ βορειοδυτικὸν ὅριον τῆς ἐπικρατείας. Ἡ χώρα αὕτη περικλείει ἰδίᾳ σημαντικοὺς ποταμούς, ὡς πᾶσαι σχεδὸν αἱ χῶραι τῆς Ἀσίας, πλὴν τῶν δυτικῶν. Ἐκ τῶν ποταμῶν τούτων ὁ *Ἰραβάδης*, ὅστις, κατὰ μὲν τὸν στρατηγὸν Fythce, πηγάζει ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Σινικῆς *Λάγγ-ταίν*, κλάδου τῶν Ἱμαλαΐων, κατὰ δὲ τοὺς Οὐΐλκοξ καὶ Βούρλτων, ἐκ τῶν μεσημβρινῶν ὑπωρειῶν τῶν ὀρέων *Πάτκοϊ*, τουτέστιν εἰς 20⁰ Β.Π. καὶ 97⁰ Α. Μ., εἶναι ποταμὸς ὁρμητικός, σχηματίζων περὶ τὰς ἐκβολάς του μέγα *δέλτα* καὶ χυνόμενος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μαρταβὰν διὰ δέκα στομάτων. Ὁ ποταμὸς οὗτος εἶναι πλευστὸς ἐπὶ 840 μίλια ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν του· κατὰ δὲ τοὺς ὑετοὺς ἔχει βάθος 50 ποδῶν καὶ ῥεῦμα ὁρμητικώτατον μὲ ταχύτητα πέντε μιλίων καθ' ὥραν· Ὁ Ἰραβάδης πλημμυρεῖ ὡς ὁ Νεῖλος, καθιστῶν τὴν δι' αὐτοῦ ἀρδευομένην χώραν εὐφορωτάτην. Ἕτερος μέγας ποταμὸς εἶναι ὁ *Σιτούγγ* ἢ *Σαλουέν*, πηγάζων ἴσως ἐκ τῶν σινικῶν ὀρέων *Τάγγ-Λά*. Οὗτος εἶναι ὀνομαστὸς διὰ τὰ κινδυνώδη καὶ πλατύτατα στόμια, ὧν τὸ ἀνώμαλον γεννᾷ τοῖς ναυτιλλομένοις τὸ δίλημμα ποῦ τελευτᾷ ὁ ποταμὸς καὶ ποῦ ἄρχεται ὁ κόλπος Μαρταβάν, εἰς ὃν ἐκβάλλει. Καὶ μεγάλων δὲ λιμνῶν δὲν στερεῖται ἡ χώρα· τινὲς μάλιστα τούτων εἰσὶ περίφημοι διὰ τὸ πλῆθος τῶν κροκοδείλων, οὓς διατρέφουσιν.

Ἐν Βιρμανίᾳ διακρίνονται ἀλλήλων δύο μόνον ὧραι τοῦ ἔτους, ἡ ξηρὰ καὶ ἡ ὑετώδης. Κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἡ ξηρασία εἶναι γενικὴ καὶ ἐπιφέρει ἐνίοτε πολλὰς βλάβας, θὰ ἦτο δὲ καταστρεπτική, ἂν ἔλειπον οἱ μεγάλοι ποταμοί, οἱ ὄντως εὐεργετοῦντες τὴν χώραν διὰ τῶν ἀφθόνων ὑδάτων των. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, διαρκοῦσαν ἀπὸ Μαΐου μέχρις Ὀκτωβρίου, αἱ βροχαὶ εἶναι ἄφθονοι καὶ αἱ πλήμμυραι συχνόταται. Τὸ ψῦχος ἐν Βυρμανίᾳ δὲν εἶναι πολὺ ἐπαισθητόν, πλὴν τῶν ἀρκτικῶν τῆς χώρας, διαρκεῖ δὲ μόνον ἐπὶ ἕνα ἢ δύο μῆνας.

Τὸ κλῖμα εἶναι γενικῶς εὔκραὲς καὶ ὑγιεινόν. Εἰς τὰ βόρεια τῆς χώρας τὸ θερμόμετρον δὲν ἀνέρχεται πλέον τῶν 15⁰ καὶ δὲν κατέρχεται κάτω τῶν 7⁰ Κ., εἰς τὰ κεντρικὰ ποικίλλει ἀπὸ 9⁰—16⁰, εἰς δὲ τὰ μεσημβρινὰ ἡ θερμότης εἶναι τι μείζων, παραλλάσσουσα ἀπὸ 12⁰—35⁰ καὶ πολλάκις καθισταμένη ἀνυπόφορος καὶ αἰτία δεινῶν ἀσθενειῶν, διότι, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν Ἄγγλων ἀποίκων, τὸ θερμόμετρον ἀνέρχεται πολλάκις μέχρι τῶν 45⁰—49⁰ Κ.

Τὸ ἔτος οἱ Βιρμανοὶ διαιροῦσιν εἰς σεληνιακοὺς μῆνας ἐξ 29 καὶ 30 ἡμερῶν, προσθέτοντες καθ' ἕκαστον τρίτον ἔτος ἕνα μῆνα μετὰ τὸν Αὔγουστον. Τοὺς μῆνας διαιροῦσιν εἰς δύο περιόδους τὴν «περίοδον τῆς συμπληρώσεως» καὶ τὴν «περίοδον τῆς διαλύσεως» τῆς σελήνης. Λίαν περίεργος εἶναι ἡ διαίρεσις τῶν ἡμερῶν εἰς χρονικὰς περιόδους, διακρινομένας διὰ συμβολικῶν φράσεων, ὡς π.χ: «περίοδος, καθ' ἣν οἱ ἀδελφοὶ δὲν δύνανται ν' ἀναγνωρίσωσιν ἀλλήλους» (= τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς νυκτὸς) ἢ «ὥρα, καθ' ἣν τὰ μικρὰ πρέπει νὰ κοιμηθῶσιν» (= ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός) κ.τ.λ. *Στιγμὴ* εἶναι ἡ διάρκεια μιᾶς ἀναπνοῆς, *τέταρτον* δ' ὥρας ὁ χρόνος καθ' ὃν κοχλάζει χύτρα ὀρύζης.

Μέτρον μήκους ἔχουσι τὸ *τέγγ* (teing), ἰσούμενον πρὸς δύο γεωγραφικὰ μίλια. Ὅταν ὁ Βιρμανὸς λέγῃ «θὰ κάμω μίαν, δύο, τρεῖς κορυφάς», ἐννοεῖ, ὅτι ἔχει νὰ διέλθῃ μίαν, δύο, τρεῖς σειρὰς ὀρέων.

Ἡ Βιρμανία ἀφθονεῖ μετάλλων παντὸς εἴδους, ἐνομίζετο μάλιστα μέχρι τινός, ὅτι καὶ χρυσὸς εὑρίσκετο ἐνταῦθα ἄφθονος, ἐξ ἐναντίας ὅμως ὁ χρυσὸς εἶναι ἐλάχιστος, ἀπαντώμενος μόνον ἐντὸς τῆς ἄμμου τῶν μεγάλων ποταμῶν εἰς κόνιν. Εἴς τινα μέρη τῆς χώρας εὕρηνται καὶ ἐκλεκτότατοι γαιάνθρακες, ὡς καὶ πηγαὶ πετρελαίου ἐν *Ἀρρακάν* ἰδίᾳ καὶ παρὰ τὸν ἄνω Ἰραβάδην. Καὶ οἱ πολύτιμοι δὲ λίθοι δὲν εἶναι σπάνιοι ἐν Βιρμανίᾳ· φημίζεται ἰδίᾳ τὸ ἑβδομήκοντα μίλια πέραν τῆς Μανδαλάης κείμενον μεταλλεῖον, ἐξ οὗ ἐξάγονται περίφημα ρουβίνια.

Ἡ χλωρὶς εἶναι ἐνταῦθα πλουσιωτάτη. Παχύσκια δάση καλύπτουσι τὰ πλεῖστα τῶν βιρμανικῶν ὀρέων, ἐνέχονται πλεῖστα πολύτιμα ξύλα, ὡς τὸ δένδρον *Τέκ* (τὸ tectona grandiis τοῦ Λινναίου) καὶ πολλὰ εἴδη τοῦ *διπτεροκάρπου* (dipterocarpus, καὶ ἀγγλιστὶ Wood-oil).

Τὰ ζῶα ἐπίσης εἶναι ἀφθονώτατα ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ ἰδίᾳ τὰ ἑρπετά, ἐξ ὧν σημειοῦμεν τοὺς παμπληθεῖς καὶ φοβεροὺς κροκοδείλους, οἵτινες οἰκοῦσι τὰς βιρμανικὰς λίμνας, καὶ τοὺς παντοειδεῖς καὶ ἰοβόλους ὄφεις. Ἐνταῦθα εὕρηται καὶ ὁ δίκερως ρινόκερως καὶ ὁ λευκὸς ἐλέφας. Οἱ λευκοὶ οὗτοι ἐλέφαντες εἶναι πολεμικώτατοι, θεωροῦνται δὲ παρὰ τῶν Βιρμανῶν ὡς ζῶα ἱερά, καὶ τοσοῦτον σεβασμὸν τρέφουσι πρὸς αὐτούς, ὥστε ὁ μὲν φόνος τοιούτου ἐλέφαντος θεωρεῖται ἐθνικὴ καταστροφή, ὁ δὲ βασιλεὺς φέρει τοὺς τίτλους «κύριος τοῦ οὐρανίου ἐλέφαντος», ἢ «κύριος πολλῶν λευκῶν ἐλεφάντων». Ὁ συλλαμβάνων τοιοῦτον ἐλέφαντα λαμβάνει ὡς ἀμοιβὴν 5,250 φράγκων καὶ ἀναγορεύεται μανδαρῖνος εἰς οἱανδήποτε τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ· εὐνόητον ὅθεν ποῖοι κόποι καὶ δαπάναι καταβάλλονται καὶ πόσοι κίνδυνοι ἀψηφοῦνται πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ σπανίου τούτου ζῴου, ὅπερ τόσον ἐκτιμῶσιν, ὥστε θεωροῦσι μεγίστην τιμὴν νὰ παρομοιάσωσί τινα πρὸς λευκὸν ἐλέφαντα. Ἐπὶ τούτῳ εὑρίσκομεν τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον· πρέσβυς τις τοῦ Σιάμ, ἑτέρου αὐτονόμου κράτους τῆς Ἰνδοσινικῆς χερσονήσου, θέλων νὰ κολακεύσῃ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, δὲν ἐδίστασε νὰ εἴπῃ: «Δὲν δύναταί τις νὰ μὴ θαυμάσῃ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς αὐτοκρατείρας τῆς Ἀγγλίας καὶ νὰ μὴ ἐννοήσῃ, ὅτι αὕτη κατάγεται πάντως ἐκ γενεᾶς βασιλέων θείων καὶ πολεμικωτάτων, διότι ἡ μορφή της ὁμοιάζει τὴν μορφὴν περικαλλεστάτου καὶ μεγαλοπρεποῦς λευκοῦ ἐλέφαντος»!

Μεταξὺ δὲ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν βιρμανικῶν πιθήκων, σημειωτέος εἶναι ὁ λευκὸς πίθηκος περὶ τοῦ ὁποίου οἱ Βιρμανοὶ λέγουσιν: «Αὐτὸς ὁ πίθηκος εἶναι ἄνθρωπος, ὄχι βέβαια ὡραῖος, ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν εἶναι τοὐλάχιστον ἀδελφός μας». Θαυμάσιος ὄντως νόμος τῆς ἐξελίξεως, ὃν θὰ ἐζήλευε καὶ αὐτὸς ὁ Δάρβιν.

Β΄

Τὰ μονοσύλλαβα καὶ τὰ ὁμώνυμα. - Βιβλία ταλαπότ. - Τὰ κυούγγ. - Βιρμανοὶ καὶ Λαφονταίν - Πρόμη, Μανδαλάη καὶ Ῥαγγούν. - Πρὸ τοῦ ΙΣΤ΄. αἰῶνος. - Πορτογάλλοι καὶ Ἄγγλοι. - Ἀλὸμ-Πράχ. - Καταγωγή. - Ἄριοι καὶ Τουρανοί. - Ἐχθρότης τῶν φυλῶν. - Φυσιογνωμία καὶ θρησκευτικαὶ δοξασίαι

Ἡ βιρμανικὴ γλῶσσα, ἧς αἱ πλεῖσται λέξεις εἶναι μονοσύλλαβοι, ὡς τῶν πλειοτέρων γλωσσῶν τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας, στερεῖται γραμματικῶν τύπων, κλίσεων καὶ γενῶν πλὴν ἐπὶ ἐμψύχων, ὧν παραδέχονται δύο γένη, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ. Ἡ βιρμανικὴ εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τῶν γλωσσῶν εἰς τὰ συνώνυμα. Δι' ἑκάστην περίστασιν ἔχουσιν ἰδίας ἐκφράσεις· προκειμένου, ἐν παραδείγματι, περὶ ἐπισήμου τινὸς προσώπου, οὐδέποτε λέγουσιν «ἀπέθανε», ἀλλὰ «ἐπέστρεψεν εἰς τὰς χώρας τῶν Νάτσων», ἤτοι τῶν *πνευμάτων*. Τινὲς τῶν βιρμανικῶν φυλῶν, ὡς οἱ *Μόνσοι* καὶ οἱ *Ταλεῖνοι*, ὁμιλοῦσι τὴν ἀνναμικήν. Οἱ χαρακτῆρες τῆς γλώσσης των εἶναι κυκλικοί, ὡς περίπου οἱ ἡμέτεροι, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς γλώσσας πολλῶν ἄλλων ἰνδικῶν λαῶν. Γράφουσι δὲ ἐπὶ φύλλων τοῦ φοίνικος *ταλαπότ* (Coryphaum braculifera). Βιβλία ἐκ τοιούτων φύλλων εὕρηνται πολλὰ ἐν τοῖς *Κυούγγ* ἢ μοναστηρίοις, πραγματευόμενα ἰδίᾳ ζητήματα ἀστρονομικά, κοσμογραφικά, ἱστορικά, ἢ περιέχοντα τεμάχια ἐγχωρίου μουσικῆς ἢ ποιήσεως. Ἡ τελευταία εἶναι ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένη παρὰ τοῖς Βιρμανοῖς, ἥ τε λυρικὴ μάλιστα καὶ ἡ δραματική· καὶ ἂν πιστεύσωμεν τοὺς περιηγητάς, ἡ βιρμανικὴ ποίησις περιέχει ἐμμέτρους παραδόσεις ὡραιοτάτας καὶ μύθους ἁμιλλωμένους πρὸς τοὺς τοῦ Λαφονταίν.

Πρώτη πρωτεύουσα τοῦ βιρμανικοῦ κράτους ὑπῆρξεν ἡ *Πρόμη*, ἥτις φαίνεται, ὅτι ἐκτίσθη τετρακόσια ὡς ἔγγιστα ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Ἡ σημερινὴ πρωτεύουσα *Μανδαλάη* κεῖται διακόσια μίλια βορειότερον τῶν ἐρειπίων τῆς *Παγάν*, ἥτις καὶ αὕτη διετέλεσεν ἕδρα τῆς βιρμανικῆς αὐτοκρατορίας περὶ τὸν πρῶτον αἰῶνα μ. Χ., καὶ τρία μίλια μακρὰν τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἰραβάδη ἐντὸς εὐρείας τινὸς πεδιάδος, περιστοιχίζεται δὲ ὑπὸ ἰσχυρῶν ὀχυρωμάτων μετὰ τάφρων ἀδιαβάτων καὶ φοβερῶν ἐπάλξεων καὶ πύργων. Αἱ οἰκίαι αὐτῆς πᾶσαι σχεδὸν εἶναι κατεσκευασμέναι ἐκ ξύλων *βαμβοῦ* καὶ ἵστανται ἐπὶ χονδρῶν πασσάλων. Ἡ Μανδαλάη περιέχει πολλὰ μοναστήρια καὶ *παγόδας* (ναοὺς) καὶ κατοικεῖται ἤδη ὑπὸ ἑκατὸν περίπου χιλιάδων ψυχῶν διαφόρων φυλῶν, ἐν οἷς ἐλάχιστοί τινες εὐρωπαῖοι. Ἄλλη σπουδαία πόλις εἶναι ἡ *Ῥαγγούν*, ἤδη ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἄγγλους. Ἡ πόλις αὕτη ἔλαβε τὸ ὄνομα (*Ῥὰν-Κοὺν* = πόλεμος περατωθείς) ὑπὸ τοῦ περιφήμου *Ἀλούγγ-Μπούβα* ἢ *Ἀλὸμ-Πράχ*, ὅστις κατακτήσας ὁλόκληρον τὴν Βιρμανίαν, κατέστησε ταύτην πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου του. Σήμερον ἡ *Ῥαγγοὺν* προσονομάζεται «Λίβερπουλ τῆς Ἀνατολῆς» διὰ τὸ ζωηρὸν ἐμπόριον, ὅπερ ἀσκεῖ μετὰ τῆς Εὐρώπης, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ 80—100,000 κατοίκων καὶ ἔχει τὸν ποικιλώτερον πληθυσμὸν πασῶν τῶν πόλεων τῆς ὑφηλίου.

Κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ ΙΣΤ΄. αἰῶνος χρόνους ἡ ἱστορία τῆς Βιρμανίας εἶναι κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνοτάτου πέπλου μυθολογημάτων καὶ φαντασιωδῶν διηγήσεων, ἐξ ὧν καθίσταται ἀδύνατον νὰ ἐξαγάγῃ τις βέβαια συμπεράσματα. Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα οἱ Πορτογάλλοι ἐλθόντες ἐνταῦθα ἵδρυσαν ἀποικίαν ἐν *Συριάμ*. Μετὰ τούτους, διωχθέντας ὑπό τε τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἐντοπίων καὶ τῆς μεταξύ των διχονοίας, ἐπῆλθον οἱ πάσης εὐκαιρίας δραττόμενοι Ἄγγλοι, ἐν ἔτει 1680, καὶ ἵδρυσαν ἀποίκισμα εἰς τὸ ἀκρωτήριον *Νεγράϊς*, ἀποκατασταθέντες κατόπιν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα τῆς χώρας σημεῖα.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἔφθασαν ἐνταῦθα οἱ Πορτογάλλοι, οἱ Βιρμανοὶ εἶχον κατακτήσει τὸ βασίλειον τοῦ *Πεγοῦ*, ἀλλὰ μετά τινα χρόνον (1752) νικηθέντες ὑπετάγησαν εἰς τοὺς Πεγουανούς, ἀπὸ τῶν ὁποίων τοὺς ἔσωσεν ὁ προαναφερθεὶς Ἀλὸμ-Πρὰχ ὁ ἐπικληθεὶς «Διώκτης», ὅστις εἶναι καὶ πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς σημερινῆς Βιρμανικῆς ἐπικρατείας.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ηλ. Ι. Οικ.

Ο ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ
Ἢ
Η ΓΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

(Μυθιστορία **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.** — Μετάφρασις Δ. Ι. Κ.)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

— Ἔ! λοιπόν, κύριε Οὐάτκινς ὑπέλαβεν, ὁ Κυπριανός, εἰς ὃν ἡ ἀξιέραστος αὕτη ἐμφάνισις ἀνέμνησε τὴν αἴτησίν του—ἐὰν ἦτο δυνατόν ποτε νὰ τὴν λησμονήσῃ. Θὰ εὐαρεστηθῆτε νά μοι δώσητε μίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν αἴτησιν, ἣν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀπευθύνω;

Ὁ κ. Οὐάτκινς ἀπέσυρε τὴν καπνοσύριγγα ἐκ τῆς ἄκρας τῶν χειλέων του, ἔπτυσε κατὰ γῆς μεγαλοπρεπῶς, ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν καὶ ρίπτων πρὸς τὸν νέον ἐταστικὸν βλέμμα:

— Μὴ τυχόν, κύριε Μερέ, τῆς ὁμιλήσατε περὶ ὅλων αὐτῶν; ἠρώτησε.

— Περὶ τίνος!... Εἰς ποίαν;

— Περὶ οὐτινος μοὶ ἐλέγετε... εἰς τὴν κόρην μου.

— Μά, διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνετε: κύριε Οὐάτκινς, ὑπέλαβεν ὁ νεαρὸς μηχανικὸς μετὰ ζέσεως, ἥτις οὐδεμίαν περὶ τῆς εἰλικρινείας του ἐπέτρεπεν ἀμφιβολίαν. Εἶμαι Γάλλος, κύριε! μὴ τὸ λησμονεῖτε... ὅπερ σημαίνει, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ ὁμιλήσω περὶ γάμου εἰς τὴν κόρην σας, ἄνευ τῆς ὑμετέρας συναινέσεως!

Τὸ βλέμμα τοῦ κ. Οὐάτκινς κατηυνάσθη, ἡ δὲ γλῶσσά του ἐφάνη λυθεῖσα.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον!... καλέ μου νέε! Δὲν ἀνέμενον τίποτε ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν εὐγενείαν σας ὡς πρὸς τὴν Ἀλίκην, ἀπεκρίθη μὲ τόνον σχεδὸν ἐγκάρδιον. Λοιπόν, ἀφοῦ δύναταί τις νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην ἐφ' ὑμᾶς, θά μοι δώσητε τὸν λόγον σας, ὅτι δὲν θὰ ὁμιλήσητέ τι ἐν τῷ μέλλοντι περὶ τούτου.

— Καὶ διατί αὐτό, κύριε;

— Διότι ἡ τέλεσις τοῦ γάμου εἶναι ἀδύνατος, καὶ καλὰ θὰ κάμητε νὰ τὸν διαγράψητε ἀπὸ τὰ κατάστιχά σας... ὑπέλαβεν ὁ κ. Οὐάτκινς. Κύριε Μερέ, εἶσθε τίμιος νέος, γνήσιος εὐπατρίδης, ἐξαίρετος χημικός, διακεκριμμένος καὶ μὲ εὐρὺ μέλλον καθηγητής,—περὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλω,—ἀλλὰ δὲν κάμνετε διὰ τὴν κόρην μου, διὰ τὸν λόγον ὅ,τι ἔχω δι' αὐτὴν σκοποὺς ὅλως διόλου διαφορετικούς!

—Ἐν τούτοις κύριε Οὐάτκινς....

— Μὴ ἐπιμένετε... εἶναι ἀνωφελές... ὑπέλαβεν ὁ ἀγρονόμος. Καὶ δοῦξ καὶ ὁμότιμος τῆς Ἀγγλίας ἐὰν ἦσθε, δὲν θὰ μοῦ ἐκάμνετε, δὲν θὰ με ἐπείθετε. Ἀλλὰ σεῖς οὐδὲ ὑπήκοος κἂν εἶσθε τῆς Ἀγγλίας καὶ πρὸ μικροῦ ἐδηλώσατε μετ' ἄκρας εἰλικρινείας, ὅτι οὐδεμίαν ἔχετε περιουσίαν! Ἐλᾶτε, καλῇ τῇ πίστει, πιστεύετε σοβαρῶς, ὅτι ἀνέθρεψα τὴν Ἀλίκην, ὅπως τὴν ἀνέθρεψα, παρέχων αὐτῇ τοὺς καλλιτέρους διδασκάλους τῆς Βικτωρίας καὶ τῆς Βλουμφοντείνης διὰ νὰ τὴν στείλω, εἰκοσαέτιδα γενομένην, νὰ ζήσῃ εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, μὲ ἕνα κύριον, τοῦ ὁποίου οὐδὲ τὴν γλῶσσαν κἂν γνωρίζει;... Σκεφθῆτε μόνος σας, κ. Μερέ, καὶ ἐλᾶτε εἰς τὴν θέσιν μου.... Ὑποθέσατε, ὅτι εἶσθε ὁ γαιοκτήμων Τζὼν Οὐάτκινς, ἰδιοκτήτης τοῦ μεταλλείου τοῦ Βανδεργαὰτ-Κὸπζ καὶ ἐγώ, ὅτι εἶμαι ὁ κύριος Κυπριανὸς Μερέ, νέος πολυμαθής, Γάλλος, ἐν ἀποστολῇ εἰς Ἄκραν!.... ὑποθέσατε ἑαυτὸν ἐδῶ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τούτου καὶ πίνοντα τὸ ποτήριόν σας μὲ τὴν τζινέβραν καὶ καπνίζοντα πίπαν μὲ καπνὸν τοῦ Ἀμβούργου. Θὰ ἐδέχεσθε ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἐπὶ μίαν καὶ μόνην!... νὰ μοὶ δώσητε τὴν κόρην σας εἰς γάμον;

— Βεβαίως καὶ ἄνευ δισταγμοῦ, κ. Οὐάτκινς,ἀπήντησεν ὁ Κυπριανός, ἀρκεῖ νὰ ἤμην πεπεισμένος, ὅτι εὗρον ἐν ὑμῖν τὰ προσόντα, ἅτινα δύνανται νὰ τῇ ἀσφαλίσωσι τὴν εὐτυχίαν.

— Ἔ, λοιπόν, θὰ ἐπράττετε κακῶς, φίλτατέ μοι, πολὺ κακῶς. ἐπανέλαβεν ὁ κ. Οὐάτκινς. Θὰ ἐπράττετε, ὡς ἄνθρωπος μὴ ὢν ἱκανὸς νὰ ἔχῃ τὸ μεταλλεῖον τοῦ Βανδεργαὰτ Κόπζ, ἢ ἀκριβέστερον δὲν θὰ κατείχετε αὐτὸ τὸ μεταλλεῖον! Διότι ἐπὶ τέλους τί νομίζετε; πῶς μοῦ ἦλθεν οὐρανοκατέβατος; νομίζετε, ὅτι δὲν ἐχρειάσθη νοημοσύνη καὶ δραστηριότης, ὅπως ἀνακαλύψω καὶ τὸ σπουδαιότατον, ὅπως ἐξασφαλίσω τὴν ἐπ' αὐτοῦ κυριότητά μου; Ἔ, λοιπόν, κ. Μερέ, τὴν *ἐξυπνάδα* αὐτήν, ἣν ἔδειξα κατὰ τὴν ἀξιοσημείωτον καὶ τολμηρὰν ἐκείνην περίστασιν, τὴν τηρῶ καθ' ὅλας τὰς πράξεις τοῦ βίου μου, καὶ ἰδίως εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κόρην μου! Διὰ τοῦτο, τὸ ἐπαναλέγω... βγάλετέ το ἀπὸ τὸν νοῦν σας· ἡ Ἀλίκη δὲν εἶναι γιὰ σᾶς...

Ἐπὶ τῷ θριαμβευτικῷ τούτῳ συμπεράσματι ὁ κ. Οὐάτκινς ἤγειρε τὸ πυτήριόν του καὶ τὸ ἐκένωσεν ἀπνευστί.

Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς τεθορυβημένος, δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀπαντήσῃ. Τοῦτο βλέπων ὁ συνομιλητὴς τὸν παρώξυνεν ἔτι.

— Εἶσθε θαυμάσιοι, σεῖς οἱ Γάλλοι, ἐξηκολούθησε. Περὶ οὐδενὸς ἀμφιβάλλετε, μὰ τὴν πίστιν μου! Μὲ τί εὐκολίαν ποῦ ἔρχεσθε, σὰν νὰ ἐπέσατε ἀπὸ τὴν Σελήνην εἰς τὸ κέντρον τῆς Γρικαλάνδης, εἰς τὸ σπῆτι ἑνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, ὅστις οὐδέποτε ἔτυχε ν' ἀκούσῃ νὰ ὁμιλῶσι γιὰ σᾶς, ἐκτὸς τῶν τριῶν τελευταίων μηνῶν, ὅστις δὲν σᾶς εἶδε μήτε 10 φορὰς εἰς τὰς 90 αὐτὰς ἡμέρας! Ἔρχεσθε, τὸν εὑρίσκετε καὶ τοῦ λέγετε: Τζὼν Σταπλετὸν Οὐάτκινς, ἔχετε κόρην πολυθέλγητρον, ἐπιμελῶς ἀνατεθραμμένην, ὑφ' ἁπάντων ἀναγνωριζομένην ὡς τὸν μαργαρίτην τοῦ τόπου καὶ προσέτι —ὅπερ οὐδὲν βλάπτει—γενικὴν κληρονόμον τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλουσιωτέρου Κὸπζ τῶν ἀδαμάντων τῶν Δύο κόσμων! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κυπριανὸς Μερέ, ἐκ Παρισίων, μηχανικὸς μὲ 4,800 φράγκα μισθούς! Νὰ μοὶ δώσητε λοιπόν, ἂν ἀγαπᾶτε, τὴν νέαν αὐτὴν εἰς γάμον, διὰ νὰ τὴν φέρω εἰς τὴν πατρίδα μου, διὰ νὰ μὴ ἀκούητε πλέον τίποτε δι' αὐτήν, ἐκτὸς μόνον διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἢ τοῦ τηλεγράφου *στὴ χάσι καὶ στὴ φέξι!*... Τὸ εὑρίσκετε αὐτὸ ὀρθόν; Ἐγὼ τὸ εὑρίσκω ἀλλόκοτον!...

Ὁ Κυπριανὸς ἠγέρθη ὠχρότατος. Εἶχε λάβῃ τὸν πῖλόν του καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

— Ναί! ἀλλόκοτον... ἐπανέλαβεν ὁ γαιοκτήμων... Ἀ! ἐγὼ τὰ λέγω *ὀρθὰ κοφτά*. Εἶμαι Ἄγγλος ἀνεγνωρισμένης τιμιότητος, κύριε. Ἐγώ, ὡς με βλέπετε, ὑπῆρξα πτωχότερος ὑμῶν· μάλιστα πολὺ πτωχότερος! Μετῆλθον ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα!... Κατ' ἀρχὰς ἤμουν ναυτόπαις εἰς ἐμπορικὸν πλοῖον, ἔπειτα βουβαλοθήρας εἰς τὴν Δακόταν, μεταλλευτὴς εἰς τὴν Ἀριζῶνα, ποιμὴν εἰς τὸ Τρανσβαάλ!... ἐδοκίμασα τὸν καύσωνα, τὸ ψῦχος, τὴν πεῖναν, τὸν κόπον!... Ἐκέρδισα ἐν διαστήματι 20 ἐτῶν μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου μου τὴν κόραν τῶν διπύρων, ἥτις μοῦ ἐχρησίμευεν ὡς γεῦμα. Ὅταν ἐνυμφεύθην τὴν μακαρίτισσαν, τὴν μίστρες Οὐάτκινς, τὴν μητέρα τῆς Ἀλίκης, κόρην Βοηρήν, γαλλικῆς καταγωγῆς,[1]—καθὼς σεῖς, σὰν νὰ λέμε—δὲν εἴχομεν καὶ οἱ δύο μαζὶ νὰ θρέψωμεν οὐδὲ μίαν αἶγα! Ἀλλ' εἰργάσθην... δὲν ἀπεθαρρύνθην!... Τώρα, εἶμαι πλούσιος καὶ ἐννοῶ νὰ ἀπολαύσω τὸν καρπὸν τῶν κόπων μου. Ἐννοῶ νὰ κρατήσω τὴν κόρην μου, ἰδίως διὰ νὰ περιποιῆται τὴν ποδάγραν μου καὶ νὰ μοῦ παίζῃ ὀλίγην μουσικὴν τὸ ἑσπέρας, ὁσάκις πλήττω. Ἐὰν ποτε νυμφευθῇ, θὰ νυμφευθῇ ἐδῶ, μὲ νέον τινὰ ἐντόπιον, πλούσιον ὅσον καὶ αὐτή, γαιοκτήμονα ἢ μεταλλευτήν, ὡς ἐγώ, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θὰ μοῦ λέγῃ νὰ μεταβῇ ὅπως κατοικήσῃ λιμοκτονῶν εἰς τρίτον πάτωμα χώρας, ἐν ᾧ οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν μου ἐπεθύμησα νὰ θέσω τὸν πόδα. Θὰ ὑπανδρευθῇ μὲ τὸν Τζέιμς Ἵλτωνα π.χ., ἢ μὲ κανένα ἄλλον τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἠθῶν της..... Οἱ μνηστῆρες δὲν λείπουν, σᾶς βεβαιῶ. Ἐπὶ τέλους ἕνα

[1] Μέγας ἀριθμὸς Βοηρῶν (Boers) ἢ Ὁλλανδῶν κατοίκων τῆς Μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, κατάγονται ἐκ Γάλλων, οἵτινες μετέδησαν εἰς Ὁλλανδίαν, εἶτα εἰς τὴν ἀποικίαν τῆς Ἄκρας συνεπείᾳ ἀνακλήσεως τοῦ διατάγματος καὶ τῆς Νάντης.

Ἄγγλον, μὴ φοβούμενον ἓν ποτήριον τζινέβρας καὶ συντροφεύοντά με ὁσάκις καπνίζω.

Ὁ Κυπριανὸς εἶχεν ἤδη θέσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλείθρου τῆς θύρας, ἵνα ἐγκαταλείψῃ τὴν αἴθουσαν ἐκείνην, ἐν ᾗ ἐπνίγετο.

—Χωρὶς μνησικακίαν ὅμως! τῷ ἐφώναξεν ὁ κ. Οὐάτκινς. Δὲν σᾶς ἐχθρεύομαι ποσῶς, κύριε Μερέ, καὶ θὰ εὐχαριστοῦμαι νὰ σᾶς βλέπω πάντοτε, ὡς ἐνοικιαστήν μου καὶ φίλον! Καὶ ποῦ νὰ ἦτε· ἀπόψε περιμένομεν μερικοὺς εἰς τὸ δεῖπνον! Ἂν θέλετε νὰ μᾶς συντροφεύσητε....

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Κυπριανός. Βιάζομαι νὰ τελειώσω τὴν ἀλληλογραφίαν μου διὰ νὰ προφθάσω τὸ ταχυδρομεῖον πρὶν ἀναχωρήσῃ.

— Τί παράξενοι ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ Γάλλοι! Ἀλλόκοτοι ἄνθρωποι! ἐπανέλαβεν ὁ κ. Οὐάτκινς, ἀνάπτων τὴν πίπαν του ἐκ τῆς ἄκρας πεπισσωμένου κορδονίου, ὅπερ εἶχε πάντοτε πλησίον του.

Καὶ ἐρρόφησε μέγα ποτήριον τζινέβρας.

II

ΕΙΣ ΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΟΦΟΡΑ ΠΕΔΙΑ

Τὸ περισσότερον ταπεινῶσαν τὸν νεαρὸν μηχανικὸν ἐν τῇ ἀπαντήσει, ἣν πρὸ μικροῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ κ. Οὐάτκινς,ἦτο, ὅτι δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ διακρίνῃ ἐν αὐτῇ ὑπὸ τὴν ὑπερβολικὴν τραχύτητα τῆς διατυπώσεως μεγάλην δόσιν λογικῆς κρίσεως. Ἐξεπλήσσετο μάλιστα, σκεπτόμενος πῶς δὲν προεῖδε τὰς ἐνστάσεις, ἃς ὁ ἀγρονόμος θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιτάξῃ καὶ πῶς ἐξετέθη εἰς τοιαύτην ἀπότομον ἄρνησιν.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι οὐδέποτε μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς εἶχε σκεφθῆ τὴν ἀπόστασιν, ἣν ἡ ἀνισότης τῆς περιουσίας, τοῦ γένους, τῆς ἀνατροφῆς προὐκάλει μεταξὺ τῆς νεάνιδος καὶ αὐτοῦ. Συνειθισμένος ἀπὸ 5—6 ἐτῶν νὰ θεωρῇ τὰ ὀρυκτὰ ὑπὸ ἔποψιν καθαρῶς ἐπιστημονικήν, δὲν ἐνόμιζε τοὺς ἀδάμαντας ἄλλο τι, ἢ ἁπλᾶ δείγματα ἄνθρακος, κατάλληλα διὰ νὰ *φεγουράρουν* εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Μεταλλευτικῆς σχολῆς. Πρὸς τούτοις,ἐπειδὴ διῆγεν ἐν Γαλλίᾳ ζωὴν πολὺ καλλιτέραν κοινωνικῶς ἀπὸ τὴν τοῦ Οὐάτκινς, εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσει τὴν ἐμπορικὴν ἀξίαν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀγρονόμου κατεχομένου πλουσίου μεταλλείου. Δὲν τῷ ἦλθε λοιπὸν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν, ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἀνισότης μεταξὺ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ Βανδεργαάτ-Κόπζ καὶ ἑνὸς Γάλλου μηχανικοῦ. Καὶ ὁσάκις μάλιστα ἡ ἰδέα αὕτη ἀνεκινεῖτο ἐν τῷ πνεύματί του, πιθανὸν νὰ ἐνόμιζεν, κατὰ τὰς ἰδέας του ὡς Παρισινοῦ καὶ παλαιοῦ τῆς Πολυτεχνικῆς σχολῆς μαθητοῦ, ὅτι εὑρίσκετο μᾶλλον εἰς τὰ σύνορα τῆς κατὰ συνθήκην καλουμένης «ἀνισογαμίας».

Ἡ πικρὰ ἐπίπληξις τοῦ κ. Οὐάτκινς ἦτο λυπηρὰ ἀφύπνισις τῶν ὀνειροπολήσεών του τούτων. Ὁ Κυπριανὸς εἶχεν ἀρκετὴν κρίσιν, ἵνα ἐκτιμήσῃ τοὺς βασίμους αὐτῆς λόγους, καὶ ἱκανὴν τιμιότητα, ἵνα μὴ ὀργισθῇ ἐναντίον ἀποφάσεως, ἣν κατὰ βάθος ἀνεγνώριζεν ὡς δικαίαν.

Ἀλλὰ τὸ κτύπημα δὲν ἦτο διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον δυσβάστακτον καὶ νῦν, ὅτε ὤφειλε νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἀλίκης, ἠσθάνετο αἴφνης πόσον αὕτη τῷ εἶχε καταστῆ προσφιλὴς ἐν διαστήματι ἤττονι τριῶν μηνῶν.

Πράγματι, δὲν εἶχον παρέλθῃ τρεῖς μῆνες, ἀφ' ὅτου ὁ Κυπριανὸς Μερὲ τὴν ἐγνώρισεν· ἀπὸ τῆς εἰς Γρικαλάνδην δηλονότι ἀφίξεώς του.

Πόσον τώρα ὅλ' αὐτὰ τῷ ἐφαίνοντο μακράν!... Ἐνόμιζεν ἑαυτὸν φθάνοντα ἐν φοβερᾷ διὰ τὸν καύσωνα καὶ τὸν κονιορτὸν ἡμέρᾳ, εἰς τὸ τέρμα τοῦ μακρυνοῦ ταξειδίου του, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἡμισφαιρίου εἰς τὸ ἕτερον. Ἀποβιβασθεὶς μετὰ τοῦ φίλου του Φαραμόνδου Βαρτέ, — παλαιοῦ συμμαθητοῦ του ἐν τῷ λυκείῳ, ἐρχομένου τρίτην ἤδη φορὰν νὰ κυνηγετήσῃ χάριν διασκεδάσεως εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀφρικὴν—ὁ Κυπριανὸς ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ ἐν Ἄκρᾳ. Ὁ Φαραμόνδος Βαρτὲ εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ τὴν χώραν τῶν Βασσούτων, ἔνθα ἐσκόπει νὰ στρατολογήσῃ μικρὸν σῶμα Μαύρων πολεμιστῶν, διὰ ν' ἀκολουθῆται ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὰς κυνηγετικάς του ἐκδρομάς. Ὁ Κυπριανὸς εἶχε τοποθετηθῇ καὶ αὐτὸς ἐν βαρείᾳ τεθρίππῳ ἁμάξῃ, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς λεωφορεῖον τῶν ὁδῶν τοῦ Βελδ καὶ ἤρξατο πορευόμενος εἰς τὸ Πεδίον τῶν Ἀδαμάντων.

Πέντε ἢ ἓξ μεγάλαι κιβώτια—ὁλόκληρον ἐργαστήριον χημείας καὶ ὀρυκτολογίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πολὺ ἐπεθύμει νὰ μὴ ἀπεχωρίζετο — ἀπετέλουν τὴν ἀποσκευὴν τοῦ σοφοῦ νέου. Ἀλλὰ τὸ λεωφορεῖον δὲν δέχεται ἀποσκευὰς βάρους πλέον τῶν πεντήκοντα χιλιογράμμων δι' ἕκαστον ταξειδιώτην· ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ ἐμπιστευθῇ τὰ πολύτιμα κιβώτιά του εἰς ἓν βοήλατον δίτροχον ὑποζύγιον, ὅπερ θὰ τὰ ἐκόμιζεν εἰς Γρικαλάνδην μὲ βραδύτητα ὅλως Μεροβιγγιανήν.[1]

Τὸ ταχυδρομικὸν τοῦτο λεωφορεῖον, μέγα ὄχημα ἔχον θέσεις διὰ 12 ἄτομα, κεκαλυμμένον διὰ χονδροῦ πανίου, ἐστηρίζετο ἐπὶ τεσσάρων ὑπερμεγέθων τροχῶν, αἰωνίως βεβρεγμένων ὡς ἐκ τοῦ ὕδατος τῶν ποταμῶν, οὓς κατὰ τὸ διαβατὸν αὐτῶν μέρος διήρχετο. Οἱ ἵπποι, ἀνὰ δύο ἐζευγμένοι καὶ ἐνίοτε ὑπὸ ἡμιόνων ἐνισχυόμενοι, ὡδηγοῦντο μετὰ μεγάλης ἐπιδεξιότητος ὑπὸ δύο ἁμαξηλατῶν καθημένων ἐγγὺς ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ θρανίου. Ὁ εἷς τούτων κρατεῖ τὰ ἡνία, ἐνῷ ὁ βοηθός του χειρίζεται μακροτάτην ἐξ ἰνδοκαλάμου μάστιγα, ὁμοιάζουσαν μὲ γιγαντιαίαν κάλαμον, ταύτην δὲ μεταχειρίζεται οὐ μόνον, ὅπως παροτρύνῃ νὰ βαδίζωσιν οἱ ἵπποι, ἀλλὰ καὶ ἵνα διευθύνῃ τὸ ὄχημα.

Ἡ ὁδὸς διερχομένη διὰ τῆς Μποφόρ, χαριέσσης πολίχνης, ᾠκοδομημένης εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων Νεουάβελδ, διέρχεται τὴν σειρὰν ταύτην, φθάνει εἰς τὴν Βικτωρίαν καὶ διευθύνεται τέλος πρὸς τὴν Ὄπετοβν, — πόλιν τῆς Καλῆς Ἐλπίδος—εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὀράνζη· ἐκεῖθεν εἶτα εἰς Κιμβερλέϋ καὶ εἰς τὰς κυριωτέρας ἀδαμαντοφόρους θέσεις, αἵτινες δὲν ἀπέχουσιν αὐτῆς ἢ μίλλιά τινα μόνον.

Τὸ ὀκταήμερον ἢ ἐννεαήμερον αὐτὸ ταξείδιον, διὰ μέσου τῆς γεγυμνωμένης πεδιάδος τοῦ Βαάλ, εἶναι ἐπίπονον καὶ μονότονον. Ἡ ἄποψις εἶναι σχεδὸν πάντοτε μελαγχολική. Πεδιάδες ἐρυθραί, λίθοι διεσπαρμένοι, ὡς φυτώριον ἐκ γαλίκων, βράχοι φαιοὶ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, χλόη κιτρίνη καὶ ἀραιά, ἀκανθώδεις θάμνοι λιμώττοντες· οὐδαμοῦ καλλιέργεια, οὐδ' ἐλαχίστη φυσικὴ καλλονή. Ποῦ καὶ ποῦ κάνὲν ἄθλιον ἀγροκήτιον, οὗτινος ὁ ἰδιοκτήτης, ἐπιτυχὼν παραχώρησιν τῶν γαιῶν ἐκ μέρους τῆς Ἀποικιακῆς Κυβερνήσεως, ὑπεχρεώθη νὰ φιλοξενῇ τοὺς ταξειδιώτας. Ἀλλ' ἡ φιλοξενία αὕτη ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὰ μᾶλλον στοιχειώδη. Δὲν ἀπαντᾷ τις εἰς τὰ ἰδιόρρυθμα ἐκεῖ πανδοχεῖα οὔτε κλίνας διὰ τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε ἀχυροστρώτους φάτνας διὰ τοὺς ἵππους. Μόλις δύναταί τις νὰ εὕρῃ ἐν αὐτοῖς κυτία τινὰ θρεπτικῶν οὐσιῶν, πολλάκις περιηγηθέντα τὴν γῆν καὶ διὰ χρυσῶν νομισμάτων ἀγοραζόμενα!

Ἐννοεῖται λοιπόν, ὅτι διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς τροφῆς των, τὰ ζεύγματα ἀφίνονται ἐλεύθερα εἰς τὴν πεδιάδα, ἐν ᾗ εἶσιν ἠναγκασμένα νὰ ἀναζητῶσι χλοερὰ μέρη ὄπισθεν τῶν χαλίκων. Κατόπιν δὲ προκειμένου ν' ἀπέλθωσιν, ἀπαιτεῖται μεγάλη ἐργασία καὶ σημαντικὴ ἀπώλεια χρόνου, ἵνα τὰ συναγείρωσι. Καὶ τί ἀμφιταλαντεύσεις ἦσαν ἐκεῖναι τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου ὀχήματος, κατὰ τὸ μῆκος τῶν ὁδῶν τούτων, ἔτι παλαιοτέρων. Τὰ καθίσματά εἰσιν ἁπλῶς τὰ ἄνωθεν μέρη τῶν ξυλίνων κιβωτίων τῶν χρησιμευόντων διὰ τὰς μικρὰς ἀποσκευάς, καὶ ἐφ' ὧν ὁ ταλαίπωρος, ὃν φέρουσιν ἐπὶ ἀτελεύτητον ἑβδομάδα, τινάσσεται καὶ χροπηδᾷ συνεχῶς. Ἀδύνατον νὰ ἀναγνώσῃ, νὰ κοιμηθῇ, νὰ συνδιαλεχθῇ. Εἰς ἀντιστάθμισιν, τὸ πλεῖστον τῶν ταξειδιωτῶν καπνίζει νυχθημερὸν, ὡς καπνοδόχος ἐργοστασίου, πίνει, μέχρις οὗ ἀποκάμῃ καὶ πτύει ὡσαύτως.

Ὁ Κυπριανὸς Μερὲ ἐκεῖ εὑρίσκετο λοιπὸν ἐν ποικιλίᾳ ἀρκούντως ἐκπροσωπευούσῃ τὸν κινητὸν ἐκεῖνον πληθυσμόν, ὅστις τρέχει ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς γῆς εἰς τοὺς ἀδαμαντοφόρους ἢ χρυσοφόρους τόπους, εὐθὺς ὡς καθίστανται γνω-

[1] Ἐκ τῶν Μεροβιγγίων, πρώτων βασιλέων τῆς Γαλλίας, ὅτε ἡ συγκοινωνία ἀτελὴς οὖσα, ἐτελεῖτο πολὺ βραδέως.—Σ. Μ.

στοί, ὡς τοιοῦτοι. Ἐντὸς τῆς ἁμάξης ταύτης ἐκάθηντο εἷς ὑψηλόσωμος Νεαπολιτάνος, ἐξηρθρωμένος τὴν ὀσφύν, μὲ μακρὰν μέλαιναν κόμην, ὄψεως περγαμηνοειδοῦς, μὲ ὀφθαλμοὺς ἥκιστα ἐνθαρρυντικούς, καὶ ὅστις διεκήρυττεν, ὅτι ἐκαλεῖτο Ἀννίβας Πανταλάκης· εἷς Ἑβραῖος Πορτογάλλος, ὀνόματι Νάθαν, γνώστης τῶν ἀδαμάντων, καθήμενος ἥσυχος ἐν τῇ γωνίᾳ του καὶ θεωρῶν τὴν ἀνθρωπότητα ὡς φιλόσοφος· εἷς μεταλλευτὴς ἐκ Λαγκάστρης, Θωμᾶς Στίλ, ὑψηλός, εὔχαρις, μὲ ἐρυθρὸν πώγωνα, εὔρωστος, ὅστις ἐγκατέλειψε τὸν λιθάνθρακα, ὅπως δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς Γρικαλάνδην· εἷς Γερμανὸς Herr Φρίεδελ, ὅστις ὡμίλει ὡς μαντεῖον καὶ ἐγνώριζεν ἤδη πᾶν σχετικὸν ὡς πρὸς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀδαμάντων, χωρὶς ποτε νὰ ἔχῃ ἰδεῖ μήτε ἕνα ἀδάμαντα εἰς τὴν μεταλλομήτραν του· εἷς Γιάγκης (γνήσιος Ἀμερικανός), λεπτόχειλος, μὴ συνομιλῶν, εἰμὴ μὲ τὴν δερματίνην του *τσώταν* καὶ πηγαίνων ἀναμφιβόλως ν' ἀνοίξῃ ἐπὶ τῶν παραχωρηθέντων μερῶν ἐν τῶν καπηλείων ἐκείνων, δι' ὧν περνοῦν τὰ καθαρώτερα τῶν κερδῶν τοῦ μεταλλείου. Εἰς γαιοκτήμων τῶν ὀχθῶν τοῦ Ἄρτ· εἷς Βοηρὸς τῆς Ἐλευθέρας Πολιτείας τῆς Ὀράνζης· εἷς προμηθευτὴς ἐλεφαντοδόντων, ὅστις μετέβαινεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ναμάκας· δύο ἄποικοι τοῦ Τρανσβάαλ, καὶ εἷς Κινέζος, ὀνομαζόμενος Λῖ—ὡσὰν Κινέζος ποὺ ἦτο—συνεπλήρου τὴν ἑτερογενεστάτην, ἐλευθεριωτάτην, ὑποπτοτάτην καὶ θορυβωδεστάτην συναναστροφήν, μεθ' ἧς ἔτυχέ ποτε εἰς ἕνα ἄνθρωπον καλῶς ἀνατεθραμμένον νὰ εὑρεθῇ. (Ἀκολουθεῖ·)

ΔΕΗΣΙΣ ΠΡΩΣΣΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ἦτο ἡμέρα ἑορτάσιμος. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰ εἰθισμένα ὁ στρατὸς ὑποχρεοῦται νὰ φοιτᾷ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἷς στρατιώτης Πρωσσικοῦ τινος τάγματος, ἀντὶ νὰ κρατῇ βιβλίον προσευχῆς ἢ τοὐλάχιστον οὐδὲν, ἀνασύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του δέσμην παιγνιοχάρτων, διετέλεσε καθ' ὅλην τὴν λειτουργίαν ἐξετάζων αὐτὰ ἓν πρὸς ἕν. Ἰδὼν αὐτὸν ὁ λοχίας τὸν διέταξε νὰ παραιτηθῇ τῆς τοιαύτης ἐνασχολήσεως, ἀλλ' ὁ στρατιώτης μηδὲν ἀποκριθεὶς, οὐδ' ὑπακούσας, ἐξηκολούθησε τὰς παρατηρήσεις του μέχρι τέλους τῆς λειτουργίας, ὅτε ὁ λοχίας ὠργισμένος διὰ τὴν ἀπείθειάν του, τὸν ὡδήγησεν ἐνώπιον τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἐκθέσας αὐτῷ τὸ συμβεβηκός.

Ὁ ὑπολοχαγὸς τὰ μέγιστα ὀργισθείς, τὸν ἠρώτησε.

— Πῶς ἐτόλμησες ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ ἐν καιρῷ λειτουργίας νὰ κρατῇς παιγνιόχαρτα, ἀντὶ βιβλίου προσευχῆς; Ἀγνοεῖς, ὅτι ὁ τόπος εἶναι ἱερὸς καὶ ἕκαστος ὀφείλει νὰ προσηλοῦται εἰς τὴν προσευχήν του; Σὲ προσκαλῶ ν' ἀπολογηθῇς ἀμέσως, ἄλλως θὰ ὑποστῇς τὴν ποινὴν δισχιλίων ραβδισμῶν.

Τότε ὁ στρατιώτης ἀπήντησεν πρὸς τὸν ὑπολοχαγὸν.

— Ὀρθῶς εἴπατε, ὅτι ὁ τόπος εἶναι ἱερὸς καὶ ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἦναι προσηλωμένος εἰς τὴν προσευχήν του, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ διετέλουν εἰς τὴν ἰδικήν μου.

—Καὶ σὺ διετέλεις εἰς τὴν ἰδικήν σου νομίζεις; Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο πρὸς δικαιολογίαν σου, λέγει ὁ ὑπολοχαγός, καὶ ἑτοιμάσου νὰ ὑποστῇς τὴν ποινήν σου.

Ὁ στρατιώτης λαμβάνων τότε εἰς χεῖρας τὰ παιγνιόχαρτα, λέγει πρὸς τὸν ὑπολοχαγόν.

— Ἰδοὺ ἡ δικαιολογία μου.

Ἐξηγεῖ δὲ ὡς ἑξῆς ἓν πρὸς ἕν τὰ παιγνιόχαρτα.

— «Ὅταν βλέπω ἕνα ἄσσον διανοοῦμαι, ὅτι ὑπάρχει εἷς μόνος ποιητὴς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

» Τὸ δύο μοι ἐξηγεῖ, ὅτι δύο φύσεις ἐνυπάρχουσιν εἰς τὸν Χριστὸν, ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη.

» Τὸ τρία, τὰ τρία πρόσωπα εἰς ἕνα καὶ μόνον Θεόν.

» Τὸ τέσσαρα, τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστάς.

» Τὸ πέντε, τὰς πέντε πληγὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

» Τὸ ἕξ, τὰς ἓξ ἡμέρας, τὰς ὁποίας κατέβαλεν ὁ Θεὸς πρὸς δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

» Τὸ ἑπτά, ὅτι τὴν ἑβδόμην ἀνεπαύθη.

» Τὸ ὀκτώ, τοὺς ὀκτὼ ἀνθρώπους, τοὺς σωθέντας ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν ἐν τῇ κιβωτῷ τοῦ Νῶε.

« Τὸ ἐννέα, τοὺς ἐννέα ἀνθρώπους, τοὺς σωθέντας ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ ἀχάριστοι δὲν τῷ ἀπέδωκαν τὰς ἀπαιτουμένας εὐχαριστήσεις.

» Τὸ δέκα, τὰς δέκα ἐντολὰς τὰς ὁποίας ὁ Μωϋσῆς ἔλαβεν ἐν τῷ ὄρει Σινᾷ ἐν μέσῳ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ».

Μετὰ ταῦτα ὁ στρατιώτης λαμβάνει ὅλας τὰς *φιγούρας* καὶ θέτει κατὰ μέρος τὸν *φάντη μπαστοῦνι*, λέγων. «Σὺ ἄτιμε, δὲν πρέπει νὰ μείνῃς μεταξὺ τῶν ἄλλων» Οἱ τρεῖς δὲ ἄλλοι φάνται εἶναι οἱ τρεῖς δήμιοι οἱ σταυρώσαντες τὸν Κύριον ἡμῶν Σωτῆρα.

» Αἱ τέσσαρες Ντάμαι, ὑπονοοῦσι τὴν Μαρίαν μὲ τὰς τρεῖς ἄλλας μυροφόρους, τὰς ἐπισκεφθείσας τὸν τάφον τοῦ Ἰησοῦ.

» Οἱ τέσσαρες Βασιλεῖς (Ρῆγαι), εἶναι οἱ τρεῖς Μάγοι, οἵτινες ἦλθον διὰ νὰ προσκυνήσωσι τὸν τέταρτον Βασιλέα δηλ. τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἅμα γεννηθέντα.

» Ὅταν βλέπω τὰ ἄνθη (Σπαθιά) διαλογίζομαι, ὅτι ἀντὶ ὁ θεῖος ἡμῶν Σωτὴρ νὰ στεφθῇ μὲ ἄνθη, ἐστέφθη μὲ ἀκάνθας.

» Τὰ μπαστούνια μὲ ἐνθυμίζουσι τὴν λόγχην καὶ τοὺς ἥλους, τὰ ὁποῖα ἐκάρφωσαν σῶμα καὶ χεῖρας καὶ πόδας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

» Αἱ καρδίαι (κοῦπαι,) ἐξηγοῦν τὴν μεγάλην ἀγάπην, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν.

» Τὰ τετράγωνα (καρά,) ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐκτείνεται καὶ εἰς τὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ κόσμου,

» Παρατηρῶ, ὅτι εἰς μίαν δέσμην παιγνιοχάρτων ἀποτελοῦνται τριακόσιοι ἑξήκοντα ἓξ ἀριθμοί. Τριακοσίας ἑξήκοντα ἓξ ἡμέρας ἔχει καὶ τὸ ἔτος.

» Τὸ ὅλον μιᾶς δέσμης ἀποτελεῖται ἐκ πεντήκοντα δύο χαρτίων, πεντήκοντα δύο εἶνε καὶ αἱ ἑβδομάδες τοῦ ἔτους.

» Τὰ τέσσαρα χρώματα μοὶ ἐμφαίνουσι τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους.

» Τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν μέρος εἶναι ἡ κόλασις καὶ ὁ Παράδεισος.

» Αἱ βλασφημίαι, τὰς ὁποίας ἐκσφενδονίζουσι πρὸς ἀλλήλους οἱ παῖκται μοὶ ἐνθυμίζουσι τὰς βλασφημίας τῶν Ἰουδαίων πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

» Τὰ παιζόμενα χρήματάμοι ἐνθυμίζουσι τὰ τριάκοντα ἀργύρια, ἀντὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπωλήθη ὑπὸ τοῦ Ἰούδα πρὸς τοὺς Ἰουδαίους.

» Ἡ δὲ ἡδονή, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ κερδίζοντες, μοὶ παριστᾷ τὴν ἡδονὴν τῶν ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν Ἅδην.

» Ὥστε, κύριε ὑπολοχαγέ, βλέπετε, ὅτι ἐγὼ προσεύχομαι ἐπὶ δέσμης παιγνιοχάρτων πολλῷ κάλλιον ἢ ἐπὶ παντὸς ἄλλου βιβλίου προσευχῆς.

Τότε ὁ ὑπολοχαγὸς ἐρωτᾷ τὸν στρατιώτην.

— Τί ἐννοεῖ ἐκεῖνος ὁ φάντης μπαστοῦνι, τὸν ὁποῖον ἔθεσες κατὰ μέρος, λέγων, ὅτι εἶναι εἷς ἄτιμος;

— Ἐκεῖνος, ἀπαντᾷ ὁ στρατιώτης, εἶναι ὁ ὁδηγήσας με ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας ἐκλαμπρότητος διὰ νὰ μὲ καταδικάσῃ.

Ἀκούσας ὁ Ὑπολοχαγὸς τοιαύτην δικαιολογίαν καὶ καταπραϋνθείς, ἀπαλλάττει τὸν στρατιώτην τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς, συγχαίρων αὐτὸν ἅμα ἐπὶ τῇ ἑτοιμότητι τοῦ πνεύματός του.

Τότε καὶ ὁ στρατιώτης εἶπε πρὸς τὸν ὑπολοχαγόν. « Προσεχε λοιπὸν καὶ σὺ, νὰ μὴ ἐπιθυμῇς τὸ κακὸν τῶν ἀδελφῶν σου, εἰδ' ἄλλως θὰ παραστήσῃς πρόσωπον ὅμοιον τὸ τοῦ φάντη μπαστοῦνι ».

Κ. Α.

ΗΧΩ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΚΙΖΟΜΕΝΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Πάντες γνωρίζομεν, ὅτι δηνάριον ἀνατοκιζόμενον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤθελεν ἀποτελέσει εἰς τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, κεφάλαιον ἐπαρκὲς πρὸς ἀγορὰν ὅλου τοῦ πλούτου τῆς γῆς.

Ἐὰν παραδείγματος χάριν Κάρολος ὁ Μέγας ἐκληροδότει εἴς τινα τὸ ταπεινὸν ποσὸν τοῦ 1 φρ. ἀνατοκιζομένου πρὸς 5 ο/ο κατὰ τὸ 814, ἤδη κεφάλαιον καὶ τόκοι θὰ ἀνήρχοντο τὸ μυθῶδες τῶν 20,574,000,000,000,000,000,000 φράγκων ποσόν, ἤτοι τὰ χρηματοκιβώτια πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, διότι εἰς τὰ μὴ πεπολιτισμένα βεβαίως δὲν θὰ ὑπάρχωσι τοιαῦτα, ὡς καὶ πασῶν τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν πλουσίων οἴκων, δὲν θὰ ἐπήρκουν εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀνωτέρου ποσοῦ.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

Τὸ ἀνθρωπομετρικὸν συμβούλιον τοῦ ἀγγλικοῦ συλλόγου British association κατήρτισεν ἐσχάτως τὸν πίνακα τοῦ μέσου ὕψους τοῦ σώματος παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς. Κατὰ τὰ ἐξαχθέντα δὲ πορίσματα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἡ ἀγγλο-σαξωνικὴ φυλὴ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν.

Τὸ ὑψηλότερον ἀνάστημα φέρει ὁ Ἄγγλος ἐργάτης, ὅστις φθάνει μέχρις 1 μέτρου καὶ 74. Ἐὰν δέ τις δὲν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς διαφόρους κοινωνικὰς κατηγορίας, τὸ ἀνάστημα τοῦ Ἄγγλου, ἐν γένει, ἐξικνεῖται μέχρις 1 μ. καὶ 70.

Τοιοῦτος εἶναι ἐξ ἴσου ὁ μέσος ὅρος τοῦ ὕψους τοῦ σώματος τοῦ Νορβηγοῦ.

Ὁ Δανός, ὁ Ὁλλανδὸς καὶ ὁ Οὔγγρος ἔχουσιν ἀνάστημα 1 μ. καὶ 67.

Ὁ Ἑλβετός, ὁ Ρῶσσος καὶ ὁ Βέλγος, ἔχουσιν ὀλιγώτερον τούτων κατὰ 0,005 τοῦ μέτρου.

Ὁ Γάλλος ἔχει ἀνάστημα 1 μ. 66. Ὁ δὲ Γερμανὸς δὲν φέρει τοιοῦτον μεγαλείτερον, λαμβάνοντες, ἐννοεῖται τὸ σύνολον ὁλοκλήρου τῆς γερμανικῆς φυλῆς, διότι τὸ ὕψος τοῦ σώματος διαφέρει ἐπαισθητῶς μεταξὺ Πομερανοῦ καὶ Βαυαροῦ.

Τὰ μικρότερα ἀναστήματα ἔχουσιν οἱ Ἰταλοὶ καὶ Ἰσπανοί, ὧν ὁ μέσος ὅρος τοῦ ὕψους τοῦ σώματος φθάνει μέχρις 1 μέτ. καὶ 65.

Ἐν τέλει, παρατηρεῖ τὸ ἀνθρωπομετρικὸν τοῦτο συμβούλιον, ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὰς διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις τῶν Γάλλων, παρατηρεῖ, ὅτι, ἀντιθέτως ἐξ ὅσων συμβαίνει ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς πλουσίας τάξεις εἰσὶν ὑψηλότεροι τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν, ἡ δὲ διαφορὰ αὕτη εἶναι 0,02 τοῦ μέτρου περίπου.

ΙΕΡΟΝ ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ

Ἐν τῇ γαλλικῇ ἀκαδημείᾳ τῶν ἐπιγραφῶν ὁ κ. Συμεὼν Λοὺς ἀνέγνω ἐσχάτως πραγματείαν περὶ τιμαλφοῦς κειμηλίου καὶ λειψάνου τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐν τῇ πραγματείᾳ ἀναφέρεται τὸ ἱστορικὸν τεμάχιον ἑνὸς τῶν ἥλων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, φυλασσομένου τέως ἐν γαλλικῇ ἐκκλησίᾳ. Τὸ τιμαλφὲς κειμήλιον ἐκόμιζε Πέτρος ὁ Ὠμὸς εἰς τὴν ἐν Μοντιὲλ μάχην, καθ' ἣν ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ νικητοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Καντίγγης. Ὁ νικητὴς ἐδωρήσατο τὸ κειμήλιον τῷ 1373 εἰς τὸν Ἰωάννην, δοῦκα τοῦ Βερρύ, ὅστις πάλιν ἐδωρήσατο αὐτὸ τῷ 1376 εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Φίλιππον τὸν Τολμηρόν. Ταῦτα ἀποδείκνυνται ἐκ πράξεως, ὑπογραφείσης τῷ 1376 ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Βερρὺ καὶ φυλασσομένης σήμερον ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ νομοῦ Côte-d'or.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΔΙΑΦΩΝΙΑ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Δειλός τις κύριος, ἐπίσημον κατέχων θέσιν, ἐρίσας πρὸς τὸν ὑπουργόν του, ἐταράχθη νευρικῶς καὶ προσποιηθεὶς τὸν ἀσθενῆ ἐκάλεσε τοὺς δύο ἰατρούς του, διότι ἐγνώριζε δύο τοιούτους φίλους του.

— Μά, τῷ λέγει ἡ σύζυγός του, σὺ Ἰωάννη, δὲν ἔχεις τίποτε, ἐὰν οἱ ἰατροί σου διατάξωσι νὰ λάβῃς φάρμακα, τί θὰ κάμῃς;

— Τί θὰ κάμω; ἁπλούστατον. Δὲν λαμβάνω τίποτε, θὰ γίνω καλά, αὐτοὶ θὰ νομίζωσιν, ὅτι μὲ ἰάτρευσαν, καὶ θὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ἤμεθα πάντοτε φίλοι.

Ὁ ἰατρὸς κύριος Κ... εἰσέρχεται, παρατηρεῖ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀσθενοῦς, συμβουλεύεται τὸν σφυγμόν του καὶ γράφει τὴν συνταγήν του.

— Δύναμαι νὰ λάβω καὶ ἀντιμόνιον; ἐρωτᾷ ὁ ἀσθενής.

Ἐπὶ τῇ λέξει ταύτῃ ὁ ἰατρὸς σκυθρωπάζει, διαλογιζόμενος, ὅτι τὸ ἀντιμόνιον εἶναι τὸ δηλητήριον τῶν δηλητηρίων, καὶ ἀνακράζει.

— Ἐὰν λάβητε ἀντιμόνιον, εἶσθε νεκρός!

Μόλις ὁ ἰατρὸς κύριος Κ... ἐξῆλθε, εἰσέρχεται ὁ ἕτερος ἰατρὸς κύριος Μ..., ὅστις ἐξετάσας καὶ οὗτος τὸν σφυγμὸν τοῦ ἀσθενοῦς, τὴν γλῶσσαν κτλ., γράφει τὴν συνταγήν του.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀνεχώρει·

— Πρὸ πάντων, φίλε μου, τῷ λέγει, σὲ συμβουλεύω νὰ λαμβάνῃς ἀντιμόνιον, νὰ λαμβάνῃς ἀντιμόνιον.

Ὁ ἀσθενὴς ὠχριᾷ καὶ τρέμει, ἡ δὲ σύζυγός του μόλις εἰσελθοῦσα παρατηρεῖ αὐτὸν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

— Πέτρε, φωνάζει ἀμέσως εἰς τὸν ὑπηρέτην της, τρέξε ἀμέσως νὰ καλέσῃς τοὺς ἰατρούς, ὁ κύριός σου δὲν εἶναι διόλου καλά.

Μετ' ὀλίγον εἰσέρχονται ἀμφότεροι οἱ ἰατροί, ὁ κύριος Κ... καὶ ὁ κύριος Μ...

— Τί τρέχει; τί τρέχει; ἐρωτοῦν ἀμέσως ἀμφότεροι.

— Ἔλαβον ἀντιμόνιον, δὲν ἔλαβον ἀντιμόνιον, τοῖς λέγει τότε ὁ ἀσθενής. Δὲν εἶμαι καλά.

— Τί ἔχεις; ἀπὸ τί πάσχεις;

— Ἀπὸ ἀμφιβολίαν. Ὁ κύριος Κ... μοῦ λέγει νὰ μὴ λάβω ἀντιμόνιον, ὁ κύριος Μ... νὰ λάβω, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶμαι διόλου καλά.

Οἱ ἰατροὶ παρατηροῦσιν ἀλλήλους ἐκστατικῶς, εἶτα δὲ τὰς συνταγάς των καὶ μειδιῶσιν.

Ἡ δὲ σύζυγος ἐγείρουσα τὸν σύζυγόν της.

— Πηγαίνετε, τοῖς εἶπεν, δὲν ἔχει τίποτε, θὰ τῷ δώσω ὀλίγην *λήθην* καὶ θὰ γείνῃ ἐντελῶς καλά.

— Τὸ πιστεύομεν, κυρία, διότι ἡ ἐπιστήμη ὑφ' ὅλας τὰς φάσεις ὠφελεῖ εἰς τὴν ὑγείαν τῶν ἀνθρώπων.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις πῶς αἱ ὑποθέσεις ἑνὸς Κράτους ἢ ἑνὸς οἴκου ἔδει νὰ βαίνωσιν, εἶναι ἴδιον ἀνδρὸς νοήμονος καὶ ἐναρέτου.

Τὸ νὰ γνωρίζῃ δέ τις πῶς ἧττον βαίνουσιν, ἰδιόν ἐστι πεπειραμένου καὶ πολυασχόλου.

Καὶ τὸ νὰ δύναταί τις νὰ μεταβάλλῃ ταύτας ἐπὶ τὸ βέλτιον, εἶναι κατόρθωμα ἀνδρὸς εὐφυοῦς καὶ μεγαλοπράγμονος.

✠

Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότης οὐδαμοῦ ἀπαντῶνται· δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε ἐπὶ γῆς, οὔτε ἐν οὐρανῷ. Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ ἀστέρες δὲν εἶναι ἴσοι· ὁ εἷς εἶναι μεγαλείτερος καὶ λαμπρότερος τοῦ ἄλλου. Οὐδεὶς αὐτῶν δύναται νὰ κινηθῇ ἐλευθέρως· πάντες ὑπείκουσιν εἰς νόμους διαγεγραμμένους, εἰς νόμους σιδηροῦς... Ἡ δουλεία ὑπάρχει καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.

✠

Ὁσάκις ἡ δραστηριότης τῆς ψυχῆς ἀποκοιμίζεται εἰς τοὺς ἀχανεῖς ρεμβασμοὺς τῆς ἐλπίδος, ἡ ἀνὰ χεῖρας ἐργασία φαίνεται ἐπαχθὴς εἰς τὸν πιστεύοντα, ὅτι δύναται νὰ ἐπαναπαύηται εἰς τὸ μέλλον. Ἀλλ' εὐθὺς ἅμα ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἡ θέα τῆς εὐτυχίας, συγκεντρώνει τὰς δυνάμεις του πάσας καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς δυστυχίας του, ῥίπτεται εἰς νέας τύχας.

✠

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰς ξανθὰς γυναῖκας τῆς Ἄρκτου θέλων νὰ παρηγορήσῃ τοὺς τόπους ἐκείνους, διότι τοῖς ἐστέρησε τὸν ἥλιον.

✠

Ἡ γῆ πρέπει νὰ ἦναι ἀκατάλληλος κατοικία διὰ τὴν ἀρετήν, διότι ἀνέκαθεν παρίσταται αὕτη πάσχουσα.

✠

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΕΙΡΑΜΑ ΔΕΞΙΟΤΗΤΟΣ

Τίνι τρόπῳ δύναταί τις, κρατῶν μακρὰν ῥάβδον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ πρώτῳ σχήματι, νὰ διέλθῃ κάτωθι ταύτης, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ῥάβδον;

Τὸ πείραμα τοῦτο, μολονότι εὔκολον ἐκ πρώτης ἀπόψεως, εἶναι ἐκ τῶν δυσκολωτάτων, καὶ ἐὰν ὁ ἐκτελῶν τοῦτο δὲν ἴδῃ τὰς παρατιθεμένας εἰκόνας, ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ τὸ κατορθώσῃ.

Δότε μακρὰν ῥάβδον εἴς τινα φίλον σας καὶ προτείνατε αὐτῷ, ἀφοῦ στηρίξῃ τὸ ἓν ἄκρον αὐτῆς ἐν τῇ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ πατώματος σχηματιζομένῃ γωνίᾳ νὰ διέλθῃ δι' ὅλου τοῦ σώματός του διὰ τοῦ μεταξὺ τῶν χειρῶν του καὶ τοῦ ἐδάφους σχηματιζομένου κενοῦ τῆς γωνίας.

Ἐὰν ὁ φίλος σας δὲν εἶδε ἄλλοτε τὸ πείραμα τοῦτο πολλάκις θὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ πάντοτε θ' ἀπολέσῃ τὴν ἰσορροπίαν. Θὰ κατορθώσῃ δὲ μόνον τοῦτο, ἐὰν στρέφων τὰ νώτα πρὸς τὸν τοῖχον, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ δευτέρῳ ἡμῶν σχήματι, τοποθετήσῃ ἑαυτὸν οὕτως, ὥστε οἱ δύο πόδες του καὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου ν' ἀποτελέσωσιν ἰσοσκελὲς τρίγωνον.

Οὕτω μόνον δύναται νὰ διέλθῃ ὑπὸ τὴν ῥάβδον, διότι, ἀφοῦ πράξῃ τοῦτο, ὡς ἄνω εἴπομεν, ἐγείρεται βαθμηδὸν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, λαμβάνων θέσιν μόνιμον καὶ ὁμοίαν πρὸς ἣν εἶχε πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὸ πείραμα.

Φ. Π.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

98. Αἴνιγμα.

Παρὰ Φ ρ ά γ κ ο ι ς συνηθέστατον τὸ ὄνομά μου εἶναι
ἐνῷ παρ' Ἕλλησι ποῦ καὶ ποῦ σπανίως ἀπαντᾷ.
Πιθανὸν ἡ νῆσος Κῶς ὅλως τοῦτο νὰ ἀγνοῇ
π ρ ὶ ν ἢ ὅμως ἀλλοῦ τρέξῃς, ἐδῶ κοντά μου μεῖνε
διότι τετυπωμένον θὰ τὸ ἴδῃς καθαρά.
Μὴ πᾶς πολὺ μακράν· εὐθὺς σοῦ τὸ δηλοῖ
κάθε πρώτη μου σελίς· ἄλλως τε τί ἠμπορεῖς
νὰ κάμῃς ὧν τῆς φύσεως μακράν. Οὔτε νὰ ζῇς
δὲν δύνασαι· πλὴν τάχα, τί νὰ εἶμαι; Φ εἷς λέγει
Ἷς ἕτερός τις. Ὦ! πόσον, πόσον πλανῶνται ὅλοι!
Καὶ ἀπορῶ, ἀλήθεια, πῶς δὲν ἠξέρατε τί θέλει
τὸ αἴνιγμά μου νὰ εἰπῇ· λίγο σκεφθῆτε μόνοι.

99. Πρὸς συμπλήρωσιν.

Ε.ω..—..ι—.ι.ι.ια—.ε.—.υ.α.τ.ι—.α—.υ.υ.α.ξ.σ.

100. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Ποία γυνὴ πρώτη ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας;

101. Περίεργον ἐρώτημα.

Ποῖον πέλαγος κάμπτεται;

102. Λογόγριφος.

Mêle et Ta—To pa n.

Ἀραβικὸς Ἵππος.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 40 φύλλῳ αἰνιγμάτων.

85. ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἡ βροχὴ

Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Β. Κουντούρης.

86. ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἡ περισπωμένη.

Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Γ. Κοσμόπουλος.

87. ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ

Δὲν πρέπει νὰ ἐπαιρώμεθα διὰ τὰ προτερήματά μας.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Β. Κουντούρης, ἡ ἐξ Ἐλευσῖνος κυρία Δήμητρα Χ. Κριεκούκη, ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Π. Γ. Πολυζώης.

88. ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς, κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Ν. Β. Κουντούρης, ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Π. Γ. Πολυζώης.

89. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

9, 8+1=9, 7+2=9, 6+3=9, 5+4=9=999, 9/9 =1000.

90. ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Σκίαθος—σκιὰ—θώς.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Γ. Κοσμόπουλος, ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Π. Γ. Πολυζώης.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Θ. Μ. Π ά τ ρ α ς. Ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας μετὰ σημειώσεως ζητηθέντων ὀνομάτων, διότι κωλυόμεθα εἰς τὴν ἔναρξιν τῶν κληρώσεων.—Κ. Β. Μ ῆ λ ο ν. Ἐλήφθησαν· ἐνεκρίθησαν· ὑπεβλήθησαν καὶ ἀναμένεται, ὅπως σᾶς σταλῇ. —Π. Χ. Β ο υ κ ο υ ρ έ σ τ ι ο ν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν.—Μ. Τ. Α ἴ γ ι ο ν. Ζητηθέντα φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν. — Σ. Τ. Μ ε σ ο λ ό γ γ ι ο ν. Συνδρομή σας ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξίς σας στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ.—Γ. Φ. Σ π ά ρ τ η ν. Ἐπιστολή σας μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν. Σᾶς γράφομεν καὶ ταχυδρομικῶς καὶ παρακαλοῦμεν, φροντίσατε δέοντα.—Ι. Ρ. Π ύ ρ γ ο ν. Ἐλήφθη καὶ ἡ τρίτη συνδρομή. Ἔχει καλῶς· εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν νεωτέρους.—Η. Ι. Ο. Ἐ ν τ α ῦ θ α. Ἐλήφθη καὶ δημοσιεύεται. Ἔχετε δίκαιον, πλὴν δέον νὰ ἱκανοποιῶνται πᾶσαι πάντων αἱ ἀπαιτήσεις Ἐν τούτοις ἐπιθυμοῦμεν νὰ συναντώμεθα, ὅπως καὶ προφορικῶς ἀνταλλάξωμεν μερικὰς ἰδέας.—Ε. Π. Κ α β ά λ λ α ν. Δευτέρα ὑμῶν συνδρομὴ ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀπόδειξις παρεδόθη καταβαλόντι ταύτην.—Ν. Μ. Ἐ ν τ α ῦ θ α. — Σ. Ο. Π ά τ ρ α ς.—Δ. Π. Β ό λ ο ν —Α. Α. Σ ῦ ρ ο ν.—Δ. Μ. Π ά τ ρ α ς. Αἱ δυσχέρειαι ὄντως παρεμβάλλονται εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἐπελθοῦσαι μεταβολαὶ εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν λαχείων. Ἐν τούτοις μόλις ἀρχίσουν αἱ κληρώσεις θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀπροσκόπτως.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ